

*Tenim dues castes de moralitat alhora,
aquella que predicam però no practicam
i aquella altra que practicam però que
poques vegades defensam*

Bertrand Russell

La realitat supera la ficció. Vivim un temps de turbulències protagonitzades per personatges de tota casta, grans polítics prenen decisions que provoquen barbaritats, allaus de sang i vides que justificaran, segons ells, els avanços i l'estabilitat del futur; si vols la pau fes la guerra, aquest podria ser el peu de foto més adient per alguns. D'altres superen les fites imaginables o establertes prèviament del que resta inclòs dins els paràmetres de l'ètica i l'honestat, paraules que romanen encara inexplicablement als diccionaris, arcaïsmes lèxics.

Vist així, els guionistes no són a temps d'adaptar-se a les noves exigències, de fer seves aquestes aportacions per incorporar-les a la trama argumental de les històries futures, autèntic estrès. Això s'agreuja si a més alguns d'aquests guionistes se'n van perquè la seva història particular ha arribat al final, com és el cas de **Rafael Azcona**, cansat tal vegada de no aconseguir entendre's amb una veu metàl·lica que li havia d'explicar què era el que impedia la instal·lació d'una línia ADSL a casa seva, segons conta **Diego Galán**, una història esperpèntica i de pel·lícula.

El cas de Rafael Azcona és especialment greu perquè hi ha un sentiment d'orfandat rere la seva desaparició. Resulta gairebé impossible enllestir completament la llista de pel·lícules fetes sobre els seus guions, és increïble la sèrie d'històries que aquest home brillant ha pogut desenvolupar per tal que siguin traduïdes en imatges per al públic cinematogràfic. Homenatges n'hi haurà, però sempre seran pocs, el mateix que passarà amb el que pugui dir-se de **Richard Widmark**, un clàssic que també ha marxat i icona d'una generació d'actors que marquen un ritme que no sempre han sabut seguir aquells altres que han comparegut després. La formació prèvia a través del teatre marca caràcter.

Per això mateix del teatre ara toca parlar d'**Ingmar Bergman**, a qui s'adreça el cicle que es projectarà al llarg del mes d'abril. Les inclemències me-

teorològiques, que han disfressat i falsejat aquesta primavera acabada de començar, han punyit per dins els nostre subconscient fins al punt d'influir a l'hora de seleccionar els títols. Tres d'ells ens traslladen a un temps d'estiu enyorat: **Summer Interlude**, **Summer with Monika** i **Smiles of a summer night**, complementades amb **A lesson in love**, quatre pel·lícules realitzades consecutivament a la primera part de la dècada dels cinquanta.

La resta de la programació de Temps Moderns volta sobre l'exposició que hi ha actualment al

Centre de Cultura sota l'enunciat **Identitat Digital**. Per això mateix, els títols programats pertanyen a una altra època més recent i tracten una temàtica més relacionada amb el que la xarxa ofereix i adverteix: **La red**, **Matrix**, **Simone** i **Tienes un e-mail** són les quatre pel·lícules que acompanyaran la mostra cada dimecres. Dia 30, el darrer dimecres d'abril, resta reservat per a un homenatge ja anunciat a **Francesc Llinàs**, organitzat en col·laboració amb la Filmoteca d'Espanya i **Cahiers de Cinema España**.

